

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)
10. december 1997

Sag T-134/96

Hendrik Smets
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – rejsedage – åbenbart ugrundet sag«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 999

Angående: Påstand, i første række om annullation af Kommissionens afgørelse af 7. august 1995, hvorved antallet af sagsøgerens rejsedage for 1995 blev fastsat til to.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af kendelse

Den 6. november 1991 vedtog Kommissionen det administrative cirkulære nr. 26a (herefter »cirkulære nr. 26a«) om fastsættelse af beregningsmetoden for rejsedage for tjenestemænd, der gør tjeneste uden for Fællesskabet. Ifølge cirkulærets punkt

II.2 havde tjenestemænd, hvis hjemsted var beliggende i en afstand fra tjenestestedet på mere end 2 000 km, ret til 8 1/2 kalenderdage som rejsedage.

Sagsøgeren var chef for Kommissionens delegation i Republikken Tchad og gjorde tjeneste i N'Djamena. Da hans hjemsted var Belgien, således at hans tjenestested var beliggende mere end 2 000 km herfra, havde han i henhold til cirkulære nr. 26a ret til 8 1/2 rejsedage.

Den 21. december 1994 vedtog Kommissionen det interne direktiv nr. 8798 om godtgørelse af de årlige rejsedgifter og om tildeling af rejsedage i forbindelse med den årlige ferie (herefter »det interne direktiv«). Dettets tredje afsnit, tredje og fjerde led, fastsætter følgende regler:

»For at sikre en ensartet anvendelse af vedtægtens bestemmelser om godtgørelse af udgifterne til den årlige rejse fra tjenestestedet til hjemstedet og om rejsedage i forbindelse med den årlige ferie fastslår ansættelsesmyndigheden, at ...

- Antallet af rejsedage er fast og udeleligt og reduceres i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, i bilag V, såfremt tjenestemanden får godtgjort udgifterne til rejse pr. fly, også i tilfælde af en enkelt rejse.
- For tjenestemænd, hvis hjemsted og/eller tjenestested ligger uden for Europa, fastsættes rejsedagene til to dage (48 timer), idet tjenestemænd, der kan påvise, at tur/retur-rejsen ikke kan foretages inden for denne frist, dog kan få tildelt det nødvendige antal ekstra rejsedage.«

Det interne direktiv trådte i kraft den 1. januar 1995.

Ved afgørelse af 7. august 1995 bevilgede Kommissionen sagsøgeren en ferie på i alt 97 1/2 dage for 1995, hvilket i overensstemmelse med reglerne i det interne direktiv omfattede to rejsedage.

Den 6. november 1995 påklagede sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, denne afgørelse, for så vidt han herved var blevet tilkendt to rejsedage.

Ved afgørelse af 17. april 1996 afviste Kommissionen klagen.

Realiteten

Det første anbringende, tilsidesættelse af cirkulære nr. 26a

Retten bemærkede, at det allerede måtte antages at fremgå af affattelsen af det interne direktiv, herunder navnlig af tredje afsnit, fjerde led, heri, at ansættelsesmyndigheden ved direktivet åbenbart har villet regulere spørgsmålet om metoden til beregning af rejsedage for tjenestemænd, hvis tjenestested og/eller hjemsted er beliggende uden for Europa. Følgelig måtte det interne direktiv på dette punkt fortolkes således, at det med virkning fra den 1. januar 1995 var trådt i stedet for cirkulære nr. 26a (præmis 21).

Det andet anbringende, tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og krænkelse af velerhvervede rettigheder

Retten bemærkede, at enhver borger, som befinder sig i en situation, hvoraf det fremgår, at fællesskabsadministrationen ved at afgive præcise løfter har givet anledning til en berettiget forventning hos vedkommende, kan påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (præmis 28).

Henvisning til: Retten, 17. december 1992, sag T-20/91, Holtbecker mod Kommissionen, Sml. II, s. 2599, præmis 53; Retten, 5. februar 1997, sag T-207/95, Ibarra Gil mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 31, præmis 25.

Den omstændighed, at sagsøgeren på grundlag af cirkulære nr. 26a gennem flere år var blevet tilkendt et antal rejsedage på 8 1/2 kalenderdage, kunne herved ikke i sig selv være tilstrækkelig til, at der hos sagsøgeren kunne opstå berettiget forventning om, at han for de følgende år fortsat vil blive tilkendt det samme antal rejsedage. Dette kunne så meget mindre være tilfældet, når henses til, at antallet af rejsedage for tjenestemænd, hvis tjenestested og/eller hjemsted er beliggende uden for Europa, i henhold til artikel 7, stk. 5, i bilag V til vedtægten fastlægges ved særlig bestemmelse »under hensyn til behovet«, idet spørgsmålet om, hvad behovet er, i denne forbindelse må afgøres konkret på grundlag af de rejseformer, der er til rådighed (præmis 30).

Det gjaldt under alle omstændigheder, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning på et område som det her omhandlede ikke kan være til hinder for at anvende en ny ordning på fremtidige virkninger af situationer, der er opstået under den tidligere ordning, når den pågældende myndighed ikke har afgivet nogen tilsagn (præmis 31).

Henvisning til: Domstolen, 5. maj 1981, sag 112/80, Dürbeck, Sml. s. 1095, præmis 48; Retten, 26. oktober 1993, forenede sager T-6/92 og T-52/92, Reinarz mod Kommissionen, Sml. II, s. 1047, præmis 85; Retten, 22. juni 1994, forenede sager T-97/92 og T-111/92, Rijnoudt og Hocken mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 511, præmis 104; Retten, 11. december 1996, sag T-177/95, Barraux m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1451, præmis 47.

Om det af sagsøgeren anførte, hvorefter der var sket en krænkelse af velerhvervede rettigheder, bemærkede Retten, at den omstændighed, at sagsøgeren gennem flere år var blevet tilkendt et antal rejsedage på 8 1/2 kalenderdage, ikke i sig selv kunne være udtryk for, at han havde opnået en velerhvervet rettighed i form af et krav på samme fordele i de følgende år (præmis 32).

Henvisning til: Reinarz mod Kommissionen, a.st., præmis 84.

Det tredje anbringende, tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

Retten bemærkede, at en tjenestemand ikke har kompetence til at handle i lovens eller i institutionernes interesse og ikke til støtte for et annullationssøgsmål kan gøre andre end sine egne indsigelser gældende. Følgelig burde Retten udelukkende tage sagsøgerens argumentation i betragtning, for så vidt der ved det interne direktiv eller afgørelsen af 7. august 1995 anførtes at være sket en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet for så vidt angår sagsøgeren personligt (præmis 47).

Henvisning til: Domstolen, 30. juni 1983, sag 85/82, Schloh mod Rådet, Sml. s. 2105, præmis 14; Domstolen 21. januar 1987, sag 204/85, Strogili mod Revisionsretten, Sml. s. 389, præmis 9; Retten, 25. september 1991, sag T-163/89, Sebastiani mod Parlamentet, Sml. II, s. 715, præmis 24.

Der måtte gives sagsøgeren medhold i, at der ved det interne direktiv er fastsat den samme grundregel – nærmere bestemt et antal rejsedage på to – for to kategorier af tjenestemænd, der har krav på godtgørelse af deres udgifter til rejse med fly, nemlig henholdsvis tjenestemænd, der er omfattet af artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i bilag VII til vedtægten, og hvis tjenestested og hjemsted er beliggende i Europa i en indbyrdes afstand af mere end 900 km, og tjenestemænd som sagsøgeren, hvis hjemsted og/eller tjenestested er beliggende i Europa, men når der er tale om rejser med fly, kunne man dog ikke som sagsøgeren forudsætte, at antallet af rejsedage for sidstnævnte kategori af tjenestemænd nødvendigvis må være større end antallet af rejsedage for førstnævnte kategori af tjenestemænd. Det forhold, at ansættelsesmyndigheden har fastsat den nævnte regel, dog således at der efter behov

kan træffes bestemmelse om undtagelser for tjenestemænd, der gør tjeneste uden for Europa, kunne ikke i sig selv være tilstrækkelig til, at ligebehandlingsprincippet kunne anses for at være blevet tilsidesat i forhold til sagsøgeren (præmis 49-52).

Det fjerde anbringende, det interne direktivs retsstridighed og manglende begrundelse

Retten bemærkede, at det interne direktiv ikke er udtryk for en »almindelig gennemførelsesbestemmelse« som forudsat i vedtægtens artikel 110, men er en intern beslutning af generel karakter, der fastlægger retningslinjer, som administrationen har pålagt sig selv (præmis 65).

Henvi sning til: Domstolen, 1. december 1983, sag 190/82, Blomefield mod Kommissionen, Sml. s. 3981, præmis 20; Domstolen, 1. december 1983, sag 343/82, Michael mod Kommissionen, Sml. s. 4023, præmis 14; Retten, 7. februar 1993, sag T-2/90, Ferreira de Freitas mod Kommissionen, Sml. II, s. 103, præmis 61.

Retten bemærkede herefter, at der principielt intet er til hinder for, at ansættelsesmyndigheden via en intern generel afgørelse fastsætter regler for udøvelsen af det skøn, som vedtægten giver den (præmis 66).

Henvi sning til: Ferreira de Freitas mod Kommissionen, a.st., præmis 61.

Endelig bemærkede Retten, at spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen til en retsakt opfylder kravene i henhold til EF-traktatens artikel 190 eller vedtægtens artikel 25, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (præmis 68 og 69).

Henvisning til: Domstolen, 25. oktober 1984, sag 185/83, Rijksuniversiteit te Groningen, Sml. s. 3623, præmis 38; Domstolen, 25. juni 1997, sag C-285/94, Italien mod Kommissionen, Sml. Sml.I, s. 3519, præmis 48; Retten, 22. oktober 1996, sag T-266/94, Skibsværftsforeningen m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1399, præmis 230.

Konklusion:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.